

[Glistrup]

særgidselgruppe at betale disse særlige bidrag, og derfor bør alle regler om særskilte arbejdsgiverbidrag udryddes.

Det er selvfølgelig rigtigt, at de, der sælger deres arbejdskraft under sådanne forhold, at deres risiko for arbejdsløshed er særlig stor, traditionelt f. eks. sådan noget som murerfaget, der set i historisk belysning har haft vanskeligt ved at få tilstrækkeligt mange arbejdsdage året rundt på grund af det danske vejrlig o. lign., i selve deres almindelige tariffer må sælge deres arbejdskraft til en højere pris og derfor, når de er i arbejde, får en forholdsmæssigt højere løn, end f. eks. de, der udgør modpolen, som f. eks. offentligt ansatte tjenestemænd, der jo kan indstille sig på, at de er så nogenlunde sikre på at have beskæftigelse, fra de bliver ansat som 22-27-årige og frem til de når pensionsalderen, og hvor det så selvfølgelig må medføre, at arbejdsgiverbidraget i anledning af, at der ikke eksisterer nogen arbejdsløshedsrisiko for de pågældende, fører til en relativt lavere løn, end der ellers ville være tale om. Men det er forkert ud over sådanne reguleringer over for arbejdsgiverne i de enkelte brancher – under hensyntagen til branchens forhold – at indføre noget som helst om generelle pligter for arbejdsgiverne til i denne egenskab at yde bidrag, lige så vel som det ville være forkert, om en bestemt gruppe – f. eks. lokomotivførerne – i særlig høj grad skulle betale for de danske museer eller et eller andet tilsvarende, som man altså mener der i bred almindelighed skal betales til af de enkelte skatteydere. Derfor er det forkert at opretholde den ordning, som den gældende lov har på dette område, og jeg må stærkt anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 22.

Blandt den øvrige store, brede mængde af ændringsforslag er der nogle, der går ud på at lette administrationen, sammenlignet med gældende lov og sammenlignet med arbejdsministerens forslag, og det er en tankegang, som fremskridtspartiet er stærk tilhænger af. Det, som er en af grundskavankerne, fejlkonstruktionerne, i den gældende lov, er, at den har lagt op til en alt for indviklet administration og alt for mange ministerbemyndigelser. Det burde være således, at den enkelte på et så fundamentalt område som hans rettigheder i det tilfælde, at han blev arbejdsløs, kunne læse dem direkte i loven, men det kan

han langt fra med den udformning, loven har i øjeblikket.

Som et led i at forsøge at simplificere administrationen har venstresocialisterne stillet en række forslag om at afskaffe arbejdsmarkedsnævne og landsarbejdsnævnet, og selv om det kan være lidt svært at reparere på de enkelte paragraffer i en lov, der i sig selv er fejlkonstrueret, er det et skridt i den rigtige retning, og derfor vil fremskridtspartiet stemme for den serie ændringsforslag fra venstresocialisterne.

Venstresocialisterne har også stillet et andet ændringsforslag, der for den overfladiske læser kan virke særdeles tillokkende, nemlig et forslag, som går ud på, at der skal være en ligestilling mellem de to parter, således at når arbejdsgiveren kan afvise anvist arbejdskraft, skal arbejderne også kunne afvise anvist arbejde og sige: jeg vil ikke arbejde for den Bonde Nielsen, eller hvem det nu er, som den pågældende arbejder ikke har lyst til at blive beskæftiget hos. Der er imidlertid i selve lovens system slet ikke den ligestilling, som venstresocialisterne her forsøger at foregøgle, for sandheden er jo den, at den arbejdsgiver, der siger nej til at beskæftige arbejdsmand Nielsen, ikke af den grund får nogen skatteyderbetalt støtte, hvorimod den arbejdsmand Nielsen, der siger nej til at blive beskæftiget hos en given arbejdsgiver, fortsætter med at få arbejdsløshedsunderstøtelsen. Da der altså i selve lovens grundlæggende princip er en forskel på parterne, kan det derfor ikke nytte noget at tro, at man, som venstresocialisterne foreslår det, med den stribe ændringsforslag, jeg her omtaler, kan opnå at skabe en ligestilling.

Så er der i øvrigt nogle ændringsforslag, som går ud på, at hvis man skal bevare arbejdsgiverbidraget, skal man i hvert tilfælde indskrænke dets anvendelsesområde, og for så vidt resultatet skulle blive det, at ændringsforslag nr. 22 skulle blive forkastet – i den yderste konjunktivs udtryk – vil man fra fremskridtspartiets side sige: stem for dette ændringsforslag, der går ud på, at arbejdsgiverpligten i hvert tilfælde bliver så meget mindre, og at det altså bliver de almindelige skatteydere, der i bred almindelighed skal betale de udgifter, som nu engang er forbundet med dette område!

Der er nogle ændringsforslag i relation til 67 års reglen, og derom er overvejelserne i